Sportul Magazin

CALEIDOSCOP SAPPORO

● Sportivii olimpici, bărbați și femei, vor fi găzduiți separat în satul olimpic de la Sapporo. Construcția satului a început în aprilie 1970 și s-a terminat în noiembrie 1971. Au fost prevăzute capacități de cazare pentru 2300 sportivi și oficiali. Pentru bărbați 19 clădiri a cîte 5 etaje cu un total de 680 apartamente. Pentru femei au fost construite două blocuri a cîte 11 etaje, avînd un total de 132 de apartamente. Satul olimpic, mai cuprinde un teatru, un club internațional, o saună, magazine și servicii bancare. Construcția blocurilor și apartamentelor este de tip clasic, standardizat, pentru ca după J.O. să poată fi vîndute locuitorilor din Sapporo.

● **Principalul restaurant al satului olimpic are o capacitate de 900 locuri. Alimentația, compusă din 3 mese pe zi, calculate la aproximativ 6000 calorii de persoană va fi oferită la alegere, menu-urile urmînd a fi alcătuite după bucătăria asiatică, europeană și nord europeană. Pentru a lega satul olimpic (construit într-un parc ce a fost sediul școlii de poliție a regiunii Hokkaido) de centrul orașului Sapporo, noul metrou are stații foarte apropiate. Durata maximă a deplasării în centrul 12 minute!**

O echipă japoneză de decoratori de înaltă calificare a realizat emblema oficială a J.O. de la Sapporo, semne simbolice pentru diversele instalații sportive precum și cele trei afișe olimpice. Aceeași echipă s-a ocupat de grafica invitațiilor, a biletelor de intrare, de diplome și medalii, de uniforme îmbinînd utilul cu frumosul în forme și modele variate și sugestive.

● Flacăra olimpică aprinsă de la templul zeiței Hera din Olimp, la 30 decembrie 1971, a fost transportată din Grecia, pe calea aerului, pînă la Tokio unde a ajuns în ianuarie 1972. De aici, dirijată, ea urmează diferite rute. Un itinerar va urma coasta Pacificului, iar celălalt, coasta Mării Japoniei, pentru a se reuni la Aomori, unde, îmbarcată pe vapor, să ajungă în insula Hokkaido. În interiorul insulei, flacăra va urma 3 rute diferite, una direct la Sapporo și alte două spre alte orașe dar cu aceeași destinație finală, Sapporo, la 29 ianuarie 1972. Flacăra olimpică va străbate 5009 km în 29 zile. Ea este purtată de ștafete alcătuite dintr-un purtător principal, doi asistenți și 13 însoțitori. Doi elevi de 16 ani, Izumi Tsujimura și Hideli Tokada vor fi purtătorii principali ai ultimelor schimburi ale ștafetei olimpice.

● **430 de hoteluri din Sapporo sînt pregătite să primească spectatorii olimpici străini și japonezi. În cazul unei cereri deosebite organizatorii sînt pregătiți ca și vasele de pasageri din portul OTARU (40 km de Sapporo) să fie transformate ad-hoc în hoteluri plutitoare.**

● 50 de persoane oficiale sînt însărcinate cu primirea delegațiilor străine. 550 de interpreți pentru nouă limbi (engleză, franceză, germană, rusă, spaniolă, italiană, suedeză, finlandeză și norvegiană) vor funcționa pe tot timpul Olimpiadei, la comisia de organizare, în satul olimpic, la fiecare bază sportivă, la centrul de presă și la centrul de televiziune. Un sistem de traducere simultană va funcționa la conferințele de presă, la diferite ședințe tehnice, la tragerile la sorți pentru probele alpine de schi.

● **J.O. de la Sapporo vor fi precedate, între 28 ianuarie — 1 februarie, de „Festivalul Zăpezii" o mare sărbătoare populară anuală de iarnă. Cu acest prilej întregul oraș, dar mai ales parcul Odori se împodobește cu uimitoare statui de gheață și zăpadă, iar populația petrece ca la carnaval.**

● Organizatorii olimpici sînt conștienți de rolul covîrșitor al presei, radio-ului și televiziunii. Se apreciază că aproximativ 3000 ziariști, reporteri, crainici și fotografi, din care 1800 străini și 1200 japonezi vor comenta și imortaliza întrecerile olimpice. Pentru înlesnirea comunicațiilor s-a construit un centru de presă care va cuprinde instalații de telex, telefon, săli de lucru și de interviuri, un vast auditoriu (3400 m²), o piscină acoperită (2700 m²) etc. Centrul de presă situat la numai 900 m de satul olimpic are și spații speciale de cazare pentru ziariști, grupate într-un ansamblu denumit simbolic „casa presei".

Televiziunea japoneză a dispus instalarea a 19 posturi de transmisie în culori și 26 de posturi emitătoare. 1 000 de tehnicieni se ocupă de controlul și buna funcționare a acestui complicat sistem de transmisie în întregime în culori.

Orașul Sapporo s-a pavoazat în vederea marelui eveniment sportiv pe care îl găzduiește.

ADEVĂRURI

Gloria nu-l poate mulțumi pe cel ce o cîștigă prin furt, și nu prin vrednicie.

V. N. GOGOL

Sportul e o rețetă morală care se aplică fizic.

JEAN GIRAUDOUX

Cea mai bună metodă de a te îmbărbăta este de a îmbărbăta pe alții.

MARK TWAIN

Napoleon va fi vrut să facă din marș un sport național?

HENRI POURET

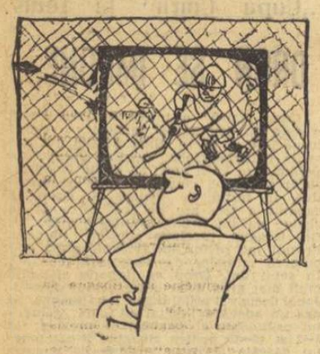

PREVĂZĂTORUL

Desen de G. BADEA

AGENDĂ TURISTICĂ

● În săptămîna care a trecut, iubitorii turismului și-au văzut împlinită o veche dorință: apariția unei reviste de specialitate. Ea poartă un titlu ce ne este de mult familiar — **„România pitorească"** — și apare sub egida Ministerului Turismului care își propune să facă din această publicație **„un puternic factor de promovare a mișcării turistice românești".**

Primul număr cuprinde o serie de promisiuni în acest sens.

● Oficiul de turism al municipiului București organizează în această perioadă diferite genuri de programe pentru amatorii de schi. Pentru cei ce vor să-și petreacă duminica pe pîrtiile de pe valea Prahovei se efectuează excursii cu autocare moderne și încălzite, plecarea avînd loc în jurul orei 6, iar înapoierea către ora 20.

● La cererea asociațiilor și cluburilor sportive care doresc să organizeze diferite competiții specifice sezonului, în zona de munte (concursuri de schi, sănioțe ș.a.), Oficiul de turism București organizează excursii, la Sinaia, Predeal și Poiana Brașov.

● Amatorii de schi își pot asigura un sejour de mai multe zile în stațiunea Predeal unde li se oferă condiții diferențiate de cazare (în hoteluri sau vile).

● Au fost reluate excursiile de sfîrșit de săptămînă la cabanele și vilele din stațiunile de pe valea Prahovei. Plecarea din București are loc sîmbătă după amiază și înapoierea duminică seara.

● Un pasionat al drumeției și alpinismului din Bușteni, prof. **Horia Vissa,** a luat lăudabila inițiativă de a crea în acest oraș un muzeu al alpinismului cu secții de geografie și geologie, istorie, artă, literatură, echipament sportiv, trofee etc. Cei ce vor să sprijine această acțiune sînt rugați să scrie sau să trimită materiale pentru muzeu pe adresa: Horia Vissa str. Grivița 28, Bușteni (jud. Prahova).

Răspunde Ion Poștașu

G. V., PLOIEȘTI. Trimițîndu-ne încă două catrene și referindu-vă la alte două trimise mai de mult, spuneți:

— V-am trimis două catrene
Și-n ziar n-au apărut,
Dar mi-am zis în gînd: „pesemne,
Coșul tot nu s-a umplut!".

Cu ultimele, s-a umplut, vă asigur!

ION GRIGORAȘ, TURNU SEVERIN. **„Vreau să știți că, în orașul nostru, cel mai iubit sport este fotbalul".** Vă mulțumesc pentru informație. Nu știu de ce, dar eram urmărit de ideea că cei din Turnu Severin se dau în vînt după hochei pe iarbă! Mă revanșez, dîndu-vă și eu informația cerută: în viața noastră fotbalistică nu sînt cunoscuți decît Nunweiller III, IV, V (portarul) și VI. Ceilalți frați n-au atins limitele performanței.

IOSIF IOAN PAUL, COMUNA DRAUSANI. Există doi fotbaliști cu numele de Moț: 1) Cel care a venit de la Vagonul la U.T.A., reîntorcîndu-se apoi la Vagonul, 2) Cel adus de Dinamo, de la Alba Iulia, și cedat după scurt timp Crișului.

ANTON SCUTARU IAȘI. La ora actuală, volumul **„Ar fi fost prea frumos"**, în care Ilie Năstase și Ion Țiriac povestesc marile lor bătălii de pe courts-urile lumii, se află (dacă se mai află) în vitrinele librăriilor. Presupun că a ajuns și în librăriile din Iași.

LETCA ORICA, FACAENI. Sper că, de data aceasta, am reușit să deslușesc numele dv. Sper, dar nu sînt sigur! Dar, să vă răspund la întrebare: de la prima ei prezență pe scena diviziei A, în ediția 1947—1948, și pînă acum, echipa de fotbal Dinamo n-a trecut niciodată prin emoțiile retrogradării și, cu atît mai puțin, n-a fost în situația de a juca în divizia B. În majoritatea edițiilor, Dinamo s-a numărat printre candidatele la titlu, pe care l-a și cîștigat de 6 ori, de 4 ori consecutiv; edițiile 1961—1962, 1962—63, 1963—64 și 1964—65. Cele mai slabe evoluții le-a avut în ediția 1950 și 1959—60: locul 8.

STAN TĂNASE, PUCHENII MARI. 1) Dridea II, nu Dridea I, a înscris un gol direct din lovitură de colț, într-un meci Petrolul — Rapid, disputat în urmă cu cîțiva ani, la Ploiești. 2) **„Cine deține recordul în materie de goluri înscrise prin șuturi de la mare distanță? Nu cumva jucătorul meu favorit, Dincuță ?".** Regret, dar nu am o astfel de evidență. Și, oricum, era mai ușor de ținut decît cea a șuturilor trase de fotbaliști pe lîngă poartă, de la un metru! Un registru cu 100 file ne-ar fi trebuit numai pentru... Dincuță.

ADELA BADOIU, TIRGU JIU. Întrebarea dv. este cît se poate de firească și, probabil, și-au pus-o și alții: ce se întîmplă cu boxerul Aurel Dumitrescu, care pur și simplu a dispărut de pe ringurile noastre? Într-adevăr, au trecut șapte luni (de la europenele de la Madrid) de cînd n-a mai boxat, încă puțin, și întrebarea dv. ar fi sunat astfel: ce face actualmente ...fostul boxer Aurel Dumitrescu? Inactivitatea sa prelungită are mai multe cauze, obiective și... subiective. Dar, se pare că ea va înceta. Aurel Dumitrescu a reluat antrenamentele, sub conducerea lui Marcu Spacov și este hotărît, prin noi victorii, să le confirme pe cele de altădată...

PETRE TABARANA, COMUNA MOSTENI. Campionatul englez de fotbal angajează cel mai mare număr de echipe: 22!

MANOLE PASCU, BUCUREȘTI. În ierarhizarea celor mai buni jucători de tenis din lume se ține seama, în primul rînd, de rezultatele obținute de către aceștia în cele trei mari turnee internaționale: Wimbledon, Forest Hills și Roland Garros. Dar, evident, sînt luate în considerație și performanțele lor din alte turnee importante și, bineînțeles, din „Cupa Davis".

ION SBIRCEA, COMUNA CASIN. 1) Observația dv. este justă. Vă mulțumim. 2) Dacă cei de la poștă dau din umeri cu atît mai puțin sînt în măsură să vă ajut în această privință. Problema nu este, de altfel, atît de simplă cum vi se pare dv.

Ilustrații: N. CLAUDIU

SALT PESTE DECENII

Pionierii sportului clujean în dialog cu... pionierii Clujului

Cînd octogenarul **Virgil Salvan** a reactualizat — unei asistențe compuse din circa 400 de pionieri — meciul său cu boxerul canadian Otwooden, disputat la Paris, în 1919, în cadrul Jocurilor interaliate, iar doctorul **Petre Tîrlea** a repovestit turneul plin de neprevăzut pe care prima echipă a „U"-ului l-a întreprins, în 1923, în Franța și Italia, am înțeles că sportul n-are vîrste, că inimile ce bat în pieptul veteranilor au, încă, înflăcărarea adolescenței și că adolescența urcă în timp, făcîndu-se martoră — cu mintea și sufletul — a evenimentelor sportive de demult. După cum am înțeles că istoria sportivă nu trebuie să rămînă o pagină moartă, ci că trebuie descoperită — sau permanent reactualizată — tinereților, ea reprezentînd, pentru cei care n-au atacat, încă, arenele sănătății, un îndreptar, iar pentru generațiile care aspiră astăzi la gloria sportivă o galerie de veritabile modele.

Iată, de altfel, și rațiunea pe care a mizat maestrul emerit al sportului **Albin Moraru** — acel neobosit propagator al educației fizice printre vîrstele... cravatei roșii — cînd a propus rendez-vous-ul generațiilor sportive extreme ale Clujului, iată proba — pe care a dorit s-o facă elocventă — atunci cînd a înlesnit întîlnirea dintre pionierii sportului clujean și pionierii de astăzi ai Clujului.

O întîlnire care, atît pentru invitați (sportivi ai anilor 1918—1950) cît și pentru gazde (membri ai Casei pionierului) a constituit un adevărat eveniment, primii căpătînd neașteptata ocazie de a reîmbrăca straiele tinereții, ceilalți, prilejul

Virgil Salvan (stînga) și Petre Tîrlea

Foto: Aurel PALADE-URSU-Cluj

de-a afla, direct de la sursă, poveștile sportive de altădată.

Povești adevărate, reactualizate lor de către acad. **Eugen Pora** (unul dintre discipolii savantului Iuliu Hațieganu, înveteratul susținător al ideii de sănătate fizică și morală prin educație fizică), acad. **Rudolf Palacsor** (fotbalist al anilor 1920—1930), prof. univ. **Petre Tîrlea** (membru al celei dintîi formații a „U"-ului), ing. **Virgil Salvan** (unul dintre primii boxeri ai Clujului), luptătorul **Ion Micu** etc...

Povești adevărate care, dincolo de epicul lor, au amintit de sacrificii și muncă, de curaj și dîrzenie, de satisfacții și obligații și care — de fiecare dată — s-au încheiat cu sfatul, izvorît dintr-o experiență de multe decenii, de a-ți face din sport primul prieten și cel mai apropiat tovarăș al tinereții.

Nușa DEMIAN

Recenzii

A FOST (TOTUȘI) FRUMOS...

*A scrie recenzia unei cărți care poartă pe copertă semnăturile lui Ion Țiriac și Ilie Năstase, este sinonim cu a te lăsa lesne purtat de vîntul victoriei. Orice părere proprie nu poate fi decît inutilă, în fața unui succes dinainte asigurat. Știm că volumul**) *nu va rezista mai mult de cîteva ore în rafturile librăriilor. Ceea ce se înscrie pe coordonatele faptului normal, atît de mare fiind popularitatea cosemnatarilor.*

Graba de a „prinde" unul din cele 40 000 de exemplare ale tirajului (cam cît trei tribune de la Roland Garros...) este, de altfel, pe deplin justificată. Cititorul va găsi în paginile cărții tot, sau aproape tot, ce-și poate dori ca „memento" al unor fapte și oameni ce-i sînt dragi. Nu lipsesc datele autobiografice, descrierea uceniciei în tenis a celor doi, care aveau să devină supercampionii români, ai rachetei, urcușul pe pantele succesului, marele suspense de la poarta consacrării. Defilează, prin fața noastră, glorioasa suită de faimoase turnee, pătrundem în „sanctuarele" sportului alb, trăim alături de Năstase și Țiriac emoțiile luptei acerbe pentru ghemuri și seturi, în concursurile desfășurate pe toate meridianele. Apoi, drumul spre „Salatiera de argint", în două ediții (1969 și 1971), în care echipa României a întrecut toate adversarele din cele trei zone ale competiției, obținînd dreptul de a juca Challenge-roundul. Au fost, atunci, înfrîngeri amare, dar care îi onorează, prin comportare și ținută, pe cei doi mari tenismeni români.

Toate acestea se împletesc, într-o înșiruire cursivă și plăcută la citit, pe distanța a aproape 300 de pagini. Majoritatea celor descrise sînt, e drept, prea bine cunoscute din atîtea relatări reporterești, difuzate prin gazetă, radio și ecran. Elementul inedit lipsește, inevitabil, chiar dacă tonul adoptat se vrea uneori confidențial. Din acest punct de vedere, cartea apare prea tîrziu. Sau poate prea devreme.. Fiindcă descrierea se oprește chiar în ajunul marelui triumf al lui Ilie Năstase, de la Paris, la „Turneul campionilor" anului '71. Dar cîte nu vor urma? Dacă unul din campionii-autori privește spre asfințitul carierei, celălalt este la apogeu, sau poate nu l-a atins încă. Să sperăm că viitoarele ediții ale cărții vor face completările necesare, într-o narațiune care mai cuprinde, sperăm, capitole în pregătire. Nu prin forța condeielor, ci a rachetelor.

N-am vrea să deconspirăm prea mult din secretele de fabricație ale acestei cărți, care va fi desigur un „best-seller", dar trebuie să aducem lauda cuvenită aceluia ce a avut în grijă laborioasa redactare a lucrării, confratele nostru Ioan Chirilă. *Volumul, apărut sub îngrijirea sa, se va înscrie, pe merit, alături de precedentele sale succese scriitoricești.*

Există în această carte multe pasaje scrise cu condei sensibil, care captează pe cititor, îl emoționează. Cu oricîtă exigență te-ai fi înarmat, nu poți să nu rămîi mișcat la lectura acestor rînduri, cu care de altfel se încheie cartea: „...Am colit globul de zeci de ori. Am jucat pe toate continentele. Ilie va cîștiga, într-o bună zi, Wimbledonul. Și o va face cînd ne vom aștepta mai puțin. Eu, însă, bătrînul lui general, Ion Țiriac, am să mă mîndresc întotdeauna cu cei doi copii ai mei: un băiat, Cleveland, și o fată, Charlotte".

In fața unui asemenea „trouvaille" perfect trebuie — ca meseriaș — să-mi scot pălăria

Radu VOIA

*) Ion Țiriac, Ilie Năstase — „Ar fi fost prea frumos" (Editura Stadion, 1972)

În programul cultural de la München

SCALA DIN MILANO ȘI DIORAMA OLIMPIADEI 2000

Pierre de Coubertin a pretins Jocurilor Olimpice să consolideze „precara cununie a trupului cu spiritul". Ceea ce toți organizatorii edițiilor moderne ale Olimpiadelor încearcă acum să realizeze, în special prin bogate programe artistice care însoțesc jocurile.

Gazdele Jocurilor Olimpice de vară de la München se străduiesc să ofere un program cultural „pe toate gusturile". Participanții (înțelegînd printre ei și spectatorii, și turiștii) vor avea posibilitatea să aleagă de pe afiș, după preferințe. De pildă, figurează în program 37 de reprezentații de operă, printre care „Aida" prezentată de Scala din Milano sub bagheta lui Claudio Abbado, baletul orașului New York cu coregrafiile lui George Balanchine, seri tradițional mûncheneze dedicate lui Mozart, Wagner, Richard Strauss, o săptămînă a operei slovace și alta închinată lui Jacques Offenbach. Printre cele 28 de reprezentații teatrale: Negro Ensemble Company din New York, „Berliner Ensemble" (R.D.G.) cu patru piese de Brecht, teatrul Laboratorium din Wroclaw sub conducerea lui Jerzy Grotowski. Printre cele 42 de concerte orchestrale sau de cor: orchestra simfonică a Radioteleviziunii italiene, „Wiener Sinfoniker", Filarmonica din Moscova avînd ca solist pe David Oistrach (într-un concert de Brahms), Gewandhausorchester din Leipzig și orchestra simfonică NHK din Tokio, la care se adaugă 24 de seri de muzică de cameră sau solistice. În acest program este prevăzută la München și prezența corului și capella bucureștean Madrigal. Un important capitol al programului este rezervat spectacolelor folclorice, printre protagoniste figurînd și un ansamblu românesc, a cărui venire în capitala bavareză se bucură de pe acum de mult interes.

Programul muzical (completat cu reprezentații de muzică electronică experimentală) va fi încununat de un festival pluri-artistic intitulat sugestiv „sunet-film-diapozitive-lumină".

În parcul olimpic o stradă întreagă va fi consacrată jocurilor (incluzînd și experimente de artă plastică). Expoziții de fotografii, de filatelie, de arte plastice, precum și retrospective dedicate elementelor culturale în relație cu mișcarea olimpică — vor întregi afișul și așa destul de încărcat.

Nu în ultimul rînd ar trebui menționată intenția celebrului futurolog Robert Jungk de a prezenta într-o dioramă tabloul unei Olimpiade a anului 2000. **(vib)**

GARRINCHA — *cel mai bun jucător al tuturor timpurilor?*

Garrincha și Elsa Suarez

Aflat în Europa de o bucată bună de timp, acompaniindu-și a doua soție, renumita cîntăreață de samba, Elsa Suarez, Manuel dos Santos, cunoscut în lumea fotbalului sub numele — celebru — de GARRINCHA, vrea să mai joace, sperînd într-un contract avantajos (5 000 de dolari pe lună!) cu echipa franceză Red Star.

Speranțe deșarte.

Cu o situație materială încurcată — celor 7 fete, din prima căsătorie, pentru care plătește pensie alimentară, li s-au adăugat 2 băieți, născuți de Elsa Suarez —, „Mané", fostul idol al lui Botafogo, de 58 de ori internațional brazilian, reprezintă în Europa o marcă de cafea, al cărei „public-relation" este cîntăreața de samba, care cutreieră totodată capitalele, în căutarea succesului...

Pentru Elsa, Garrincha rămîne cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor și nu se sfiește s-o declare lui Francisc Le Goulven, în „Miroir du Football":

— Pelé își datorează mare parte din popularitate unei propagande legate de treburi străine fotbalului. Numele său este o legendă, un mit, în vreme ce Mané a devenit celebru numai și numai prin fotbal. În Europa, există o concepție echivocă despre Pelé. Îl considerați cel mai bun jucător al tuturor timpurilor? Nu-i adevărat. De departe, cel mai bun este Garrincha. Mergeți în Brazilia și veți constata, în ochii brazilienilor, că nu există nici un dubiu!

Mai reținut, mai trist și mai sincer, Garrincha se mulțumește să afirme că „și la Sao Paulo, pe teritoriul lui Pelé, oamenii mă iubesc mai mult. Probabil că în ochii lor eu sînt mai artist..."

La 34 de ani (declarați, dar... depășiți!!), Garrincha rămîne un nume care deconspiră soarta coloratului fotbal brazilian: glorie și decădere, agonie și extaz, goluri și amintiri, apoi regrete, multe, multe regrete...

„PANTERA" și săriturile ei de altădată...

Pavlovici, supranumit „pantera neagră"

Desen de NEAGU RĂDULESCU

...Privesc mîinile lui Dumitru Pavlovici, fosta „panteră" din poarta Ripensiei de odinioară. Sînt niște mîini neobișnuit de mari, cu degete lungi, noduroase. De aceste mîini, s-au izbit mii și mii de baloane, aceste mîini odinioară foarte agile, s-au avîntat temerare, scoțînd mingile din picioarele adversarilor, la numai cîțiva pași de poartă... Uneori, degetele s-au îndoit sub tăria șuturilor, alteori crampoane necruțătoare au călcat peste ele...

Și iată acum, la vremea zăpezilor de la tîmple, toț aceste mîini lungi, osoase, brăzdate de cicatrice, răsfoind cu migală și duioșie filele albumelor cu amintiri care păstrează comorile unei cariere strălucitoare...

— N-aș fi vrut să fiu portar, spune Pavlovici aprinzîndu-și o nouă țigară. Eram centru-naintaș la „Dacia" din cartierul Mehala, și-mi dădeam seama că cea mai mare pacoste pentru un fotbalist e să ajungă portar. E postul cel mai greu. Nu te miști. Stai între bare și privești. Și, deodată, vine tăvălugul peste tine. Iar cînd culegi mingea din plasă, blestemînd-o, toate se sparg în capul tău. L-a pus naiba într-o zi, însă, pe antrenorul nostru Sabrec, care jucase la „Chinezul", să se uite la mîinile mele. Aveam palmele mari, niciodată nu găseam mănuși pe măsura mea. Le-a luat, le-a șucit pe toate părțile și deodată mi-a înfipt un cui în inimă: „Măi, Pavlovici, înaintașii cresc ca ciupercile, dar portari nu prea găsești pe toate cărările... Tu ai mîini de portar, mă, nu-ți mai pierde vremea cu alte șiruri. Portar am să scot din tine..."

Zis și făcut! S-a apucat de treabă și m-a chinuit ca pe bătăi de cai. Rămînea numai cu mine după antrenamente și mă „bombarda" pînă cădeam frînt de oboseală. Nu aveam terenuri gazonate, pe vremea aceea. Plonjam pe o zgură ca stînca, nu mă menajam. Prinsesem dragoste de noua „meserie" și, cu răbdare și trudoare, am învățat toate secretele ei. Peste o vreme, am fost chemat la „Ripi". Am debutat într-un joc cu Juventus (3—0 pentru noi). Am apărat un penalty și cînd Hocksary m-a bătut pe spate, protector, am înțeles că de acum aveam asigurată viza de intrare în marea familie a Ripensiei! După trei jocuri am fost selecționat în echipa națională. Apoi am mai apărat poarta ei de încă 17 ori...

— Care crezi c-a fost cel mai bun joc din cariera d-tale?

— Cel mai bun joc? Ei, cu jocul ăsta e o întreagă poveste. Pavlovici privește ginditor pe fereastră, oftează, își adună gîndurile și continuă cu glasul voalat de emoție: vezi, dumneata, cînd ajungi „cineva" în fotbal, toată lumea te răsfață-n fel și chip. Așa se întîmpla și cu „Ripensia". Toată Timișoara ne iubea. Deveniserm invincibili pe teren propriu. Dar tocmai cînd ne era lumea mai dragă, vine Venus în birlogul nostru și ne administrează o bătaie. Dar ce bătaie! 6—1! O astfel de rușine nu mai pătise niciodată Timișoara. Și cine a fost scos „țapul ispășitor"? Pavlovici. Dintr-odată devenisem „piaza rea" a Timișoarei. Mă gîndeam să mă las de fotbal și să mă mut în alt oraș. În cele din urmă mi-am spus: **„Trebuie să încerc marea revanșă la București. Ori batem Venusul, ori îmi iau adio de la fotbal".** Ripensia nu se mai antrena, căci sosise iarna. Dar eu veneam de trei ori pe zi la antrenament, împreună cu „fachirul" (Cotormani). Pe teren era o zăpadă de o jumătate de metru. Cotormani îmi trăgea la poartă cîte două ore și eu plonjam prin nămeți, scrîșnind din dinți. Curînd, toată Timișoara aflase. S-a dus vestea: Pavlovici a-nnebunit. Nici zăpada nu-l mai ține-n casă".

A sosit, în sfîrșit, primăvara. La plecarea spre București le-am spus celor de pe peron: „Dacă iau gol, nu mai vin înapoi". Nu-ți mai spun ce joc a fost. Ploeșteanu, Bodola, Humis, Petea și Gruin au tras pe întrecute pînă și-au rupt ghetele, dar nu mi-au dat gol. Apoi Oprean, debutant la Ripensia, i-a „ghicit" un șut grozav lui Iordăchescu și Ripensia s-a reîntors victorioasă în orașul de pe Bega. Îmi recunoșteam stima orașului. Municipiul Timișoara mi-a oferit o diplomă de onoare pe care scria: „Pe la Pavlovici nu se trece".

— Dintre portarii de vizavi care te-au impresionat în mod deosebit?

— Glaser, Planicka și Pîrlzer. Dintre români, l-am apreciat întotdeauna pe Mircea David, „rivalul" meu de la națională.

— Știu că stima este reciprocă... Dar dintre portarii zilelor noastre?

— Mi-au plăcut Voinescu și Toma, la vremea lor... Apoi l-am îndrăgit pe Adamache... L-aș pune la inimă și pe Răducanu, dar cînd îl văd cîte o dată cum se joacă cu mingea și cu nervii spectatorilor, renunț... Mi-aduc aminte că eu nu făceam astfel de lucruri niciodată și atunci îmi bîrui slăbiciunea de moment...

...Apoi Pavlovici a răsucit butonul televizorului. Se transmitea un meci din campionatul englez. Am privit cîteva minute, în tăcere, partida.

Și, iată-l pe portarul echipei Arsenal primind un gol cu tot planșmanul lui temerar și spectaculos. În liniștea camerei se auzi un oftat:

— Știu prea bine ce e în sufletul lui. Am trăit și cu clipele acestea grele... Marele învins al fotbalului este întotdeauna același om: portarul!...

George MIHALACHE